

ת"פ 60549/12/13 - מדינת ישראל נגד ב ז

בית משפט השלום ברחובות

15 פברואר 2015

ת"פ 60549-12-13 מדינת ישראל נ' ז

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ב ז

נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד נגה מזור
שגב
הנאשם בעצמו
ב"כ הנאשם עו"ד איאד חליל

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").

2. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ועבירה של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן - "חוק הגנת הפרטיות").

מבוא

3. המתלוננת והנאשם ניהלו קשר זוגי במשך שנה ונפרדו כחודש לפני האירוע נשוא כתב האישום.

4. לפי המיוחס לנאשם בכתב האישום, ביום 2.9.13, בסמוך לשעה 1:00, בעת שהמתלוננת הגיעה עם מכר לרחוב יצחק רבין פינת רחוב פנינה (להלן - "הגן"), החל הנאשם לרדוף אחריה. בתגובה לכך נמלטה המתלוננת מהנאשם בריצה תוך שהיא צועקת. כאשר עצרה המתלוננת, אמר לה הנאשם "אני ידעתי שאת איתו", אחז בידה ומשך אותה לכיוון האופנוע שלו. בהמשך לכך, כאשר בקשה המתלוננת מהנאשם לעזוב אותה, נטל הנאשם את מכשיר הטלפון שלה, זאת ללא הסכמתה ותוך שהוא מתכוון לשלול אותו ממנה דרך קבע, והחל לנסוע מהמקום. כשהגיעה המשטרה למקום, הנאשם נעצר והשיב למתלוננת את מכשיר הטלפון.

5. בתשובתו לכתב האישום, כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו וטען כי לא איים על המתלוננת, לא תקף

אותה, לא פגע בפרטיותה ולא גנב את מכשיר הטלפון שלה. עוד טען הנאשם כי בעת שהוא ישב על הספסלים בגן, המתלוננת הגיעה לאסוף חבר, הופתעה לראותו, נבהלה והתביישה מהנאשם. הנאשם מסר כי רגלו הייתה שבורה ולא יכול היה לרדוף אחר המתלוננת, וכי האופנוע אכן שלו אך הוא הגיע עם חברו למקום האירוע.

גדר המחלוקת

6. המחלוקות העובדתיות בתיק הינן כדלקמן: האם תקף הנאשם את המתלוננת? האם איים עליה במעשיו? האם פגע הנאשם בפרטיותה של המתלוננת? האם גנב הנאשם את מכשיר הטלפון של המתלוננת?
7. באת כוח התביעה טענה, כי יש לתת אמון בדבריה של המתלוננת. המתלוננת מסרה גרסה עקבית והגיונית לכל אורך הדרך ולא נפלו בה סתירות של ממש. לעדותה של המתלוננת ישנם חיזוקים בהודעה שמסרה עדת הראייה, גיל כהן (להלן - "גיל") ובדו"חות השוטרים.
8. עוד הוסיפה באת כוח התביעה, כי ככל שנמצאו סתירות בגרסתה של המתלוננת אין המדובר בסתירות מהותיות אשר יש בהן לפגוע במהימנותה. בין היתר התייחסה לסתירות הבאות: אמנם מסרה המתלוננת, בשל בלבול, מספר גרסאות לענין המועד שבו קבלה חזרה את מכשיר הטלפון שלה. אולם, אין בכך כדי לפגוע בגרסתה כי הנאשם הוא שלקח את מכשיר הטלפון ממנה והחזירו, רק לאחר התערבות המשטרה; אמנם המתלוננת מסרה כי הוריה דיברו עם הנאשם, הן בחקירתה והן בעדותה, אולם לאחר מכן הסבירה כי דיברו עמה והתנגדו לקשר ביניהם.
9. באת כוח התביעה טענה, כי הנאשם איים בהתנהגותו על המתלוננת, כאשר המתלוננת ראתה את הנאשם שפניו כועסות ועצבניות, ברח ממנו והוא רדף אחריה רכוב על אופנוע. עוד הוסיפה כי אף הנאשם בגרסתו, אישר כי המתלוננת ברח ממנו.
10. עוד טענה, כי אין לתת אמון בגרסתו של הנאשם, משום שנמצאו בה סתירות ובקיעים והיא בלתי סבירה ובלתי הגיונית, בין היתר, בנושאים הבאים: הוויכוח בינו לבין המתלוננת; פגישתו את המתלוננת בבית החולים; הפרטים שמסר לגבי הבעלות על האופנוע, נסיבות ודרך הגעתו למקום האירוע; הפרטים שמסר על הקשר עם הוריה של המתלוננת ונוכחותו בביתה; התיאור בדבר הפגיעה ברגלו, אשר אינו מתיישב עם המסמך הרפואי שהגיש.
11. באת כוח התביעה הוסיפה, כי לא היה צורך במסדר זיהוי, כאשר גיל כיוונה את השוטרים לנאשם המוכר היטב למתלוננת. עוד טענה כי העובדה שהנאשם לא הביא עדי הגנה, בתמיכה לגרסאותיו, מהווה מחדל שיש בו בכדי לחזק את הראיות כנגד הנאשם.
12. לטענת בא כוח הנאשם, יש לתת אמון בגרסתו של הנאשם, שהינה גרסה מהימנה והגיונית יותר מגרסתה של המתלוננת וניתן למצוא לה חיזוקים בחומר הראיות בתיק. מכל מקום, גם אם הנאשם לא אמר אמת בנושא כלשהו, שקריו אינם יכולים לשמש כראיות עצמאיות לביסוס הרשעתו, וזאת בהיעדר ראיות אחרות לחובתו.
13. בגרסתה של המתלוננת נמצאו סתירות רבות. המתלוננת הודתה שלא אמרה אמת במשטרה באשר לנסיעת הנאשם על אופנוע, סירבה לערוך עימות ולא זכרה פרטים מהותיים במהלך עדותה. המתלוננת גם סתרה את דבריה בנוגע לקשר בין הוריה לבין הנאשם ובנוגע למקרים בהם עקב אחריה הנאשם ושוחח עמה.
14. בא כוח הנאשם טען כי מעובדות כתב האישום, מהודעות המתלוננת במשטרה ומעדותה בבית המשפט, לא עולה כי הנאשם איים על המתלוננת או תקף אותה. המתלוננת היא שהחליטה לברוח. גם אין לראות במגע של הנאשם בידה של המתלוננת משום תקיפה. המתלוננת מסרה מספר גרסאות בנוגע לטלפון שנלקח ממנה והנאשם לא נחקר

בעניין זה תחת אזהרה. המתלוננת לא מסרה בהודעותיה במשטרה על מקרה אחד ברור בו הנאשם עקב אחריה, ורק בעדותה בבית המשפט תיארה זאת.

15. עוד טען בא כוח הנאשם, כי קיימים מחדלי חקירה בתיק שיש בהם כדי להוביל לזיכויו של הנאשם: לא נבדקו ראיות פוטנציאליות שהיה בהן כדי להפריך את האישומים כנגד הנאשם; החבר של המתלוננת, שהיה עד ראייה לאירוע, כלל לא נחקר; גיל לא התבקשה לזהות את הנאשם במסדר זיהוי.

דין

16. תיק זה מבוסס על הערכת מהימנות הצדדים. מחד עומדת גרסתה של המתלוננת, אשר נתמכת בהודעתה של גיל, ומנגד, גרסתו של הנאשם.

גרסתה של המתלוננת והערכת מהימנותה

17. אפתח בגרסתה של המתלוננת באשר לפרטי האירוע ביום 2.9.13 והערכת מהימנותה.

18. על גרסתה של המתלוננת ניתן ללמוד משלושה מקורות: גרסתה הראשונית לשוטר אהוד שילואן, אשר הגיע למקום לאחר שגיל הזעיקה את המשטרה (ת/8); הודעתה בתחנת המשטרה (ת/9); ועדותה בבית המשפט.

19. **היחסים בין המתלוננת והנאשם** - המתלוננת תיארה את מערכת יחסים בינה ובין הנאשם אשר נמשכה כשנה ואת התנהגותו של הנאשם כלפיה כהתנהגות אובססיבית, רכושנית, קנאית וכובלת. בין היתר סיפרה, כי הנאשם עקב אחריה לעיתים תכופות באמצעות האופנוע שלו והיה מגיע למקומות שבהם נמצאה ללא כל התרעה. הנאשם גם היה אוסר עליה לשוחח עם גברים אחרים. כחודש לפני האירוע נפרדה מהנאשם, כאשר לטענת המתלוננת האירועים נשוא כתב האישום הם תולדה של החלטתה להיפרד ממנו (ת/8; ת/9; פרוטוקול הדין, בעמ' 10 - 11).

20. **מעורבות הוריה של המתלוננת** - עוד תיארה המתלוננת את מעורבותם של הוריה, אשר ידעו על מערכת היחסים ובקשו ממנה לעזוב את הנאשם. המתלוננת לא מסרה גרסה עקבית באשר לקשר שבין הוריה לנאשם. בחקירתה מסרה, כי היא בקשה להיפרד מהנאשם, אמרה לו שאינה רוצה להיות בקשר עמו וגם הוריה אמרו לו, ואביה דרש מהנאשם שלא יגיע לביתם (ת/9). בעדותה מסרה תחילה כי הנאשם היה מגיע לביתה, אולם הוריה לא דיברו עמו. אולם, לאחר מכן מסרה כי שמעה שהוריה דיברו עמו. בהמשך תיקנה ואמרה, כי הוריה אמרו לה לעזוב את הנאשם, אולם מעולם לא דיברו איתו (פרוטוקול הדין, בעמ' 10 - 11). בחקירה נגדית חזרה על כך שאביה אמר לה להפסיק את הקשר עם הנאשם אולם לא דיבר עם הנאשם על כך (שם, בעמ' 18).

21. **המפגש עם הנאשם ביום האירוע** - המתלוננת מסרה כי ביום האירוע נפגשה עם מכר לאחר שאספה אותו מביתו, אולם לא ידעה כלל שמדובר בחבר של הנאשם. להערכתה, הנאשם עקב אחריהם מהרגע שנפגשו. לדבריה, כאשר הגיעו לגן, ירדו מן הרכב. לענין נסיבות המפגש עם הנאשם והמרדף נמצאו מספר פערים בגרסתה של המתלוננת: לפי דו"ח הפעולה של שילואן, הנאשם ראה אותה עם חבר שלו והחל לרדוף אחריה עם האופנוע, כאשר היא בורחת (ת/8); לעומת זאת, בהודעתה מסרה, שכאשר ירדה מהרכב ראתה את הנאשם עם האופנוע והוא החל לרדוף אחריה. כן ציינה כי היא ברחה משום שהוא נראה מאיים והוא בא אליה עם פרצוף מאיים. המתלוננת לא ציינה בהודעתה כי הנאשם רדף אחריה בהיותו רכוב על אופנוע (ת/9); בעדותה בבית המשפט מסרה, כי בעת שישבה עם המכר בגן, הנאשם הגיע לפתע כשהוא רכוב על אופנוע. כאשר ראתה את הנאשם החלה לברוח מפניו בריצה, משום

שפחה ממנו, תוך שהוא רודף אחריה בהיותו רכוב. לדבריה, חששה ממנו "אולי" בגלל שתפס אותה עם חבר שלו (פרוטוקול הדין, בעמ' 5 - 8). בחקירתה הנגדית הסבירה, כי לא מסרה בהודעה במשטרה שהנאשם היה רכוב על אופנוע, משום שידעה שאין לו רשיון ולא רצתה לפגוע בו. כן הוסיפה, כי הנאשם רכב על האופנוע בתחילת המרדף, ובשלב מסוים ירד מהאופנוע ורדף אחריה ברגל (שם, בעמ' 21).

22. **האירועים לאחר המרדף** - המתלוננת תיארה, כי בשלב מסוים, לא יכולה היתה להמשיך לרוץ, צעקה בקול רם "די די", "תעזוב אותי", עצרה וגם הנאשם עצר. הנאשם תפס אותה ביד והיא משכה את ידה ממנו. המתלוננת הדגימה בבית המשפט את תפיסתו בידה. הנאשם שאל אותה מדוע נפגשה עם חברו. בהמשך לכך האופנוע נפל או נעצר והם ישבו בלי לדבר אחד עם השני, עד שהגיעה משטרה למקום (ת/8; ת/9; פרוטוקול הדין, בעמ' 5 - 12).

23. **מכשיר הטלפון** - המתלוננת מסרה כי במהלך השיחה, הנאשם לקח ממנה את מכשיר הטלפון. באשר להשבת הטלפון אליה, מסרה מספר גרסאות: בחקירתה במשטרה מסרה, כי השוטר שהגיע למקום לקח את הטלפון מהנאשם והשיב אותו לידיה ללא כל נזק (ת/10); בחקירתה הראשית מסרה כי בקשה לברר היכן הטלפון שלה והשוטר שחקר אותה אמר לה שהטלפון אצל שוטרים ולאחר מכן השיבו אליה (פרוטוקול הדין, בעמ' 8); בחקירה הנגדית, מסרה כי הנאשם לקח ממנה את הטלפון, בדק אותו והשיבו לידיה. לאחר מכן שוטרים לקחו את מכשיר הטלפון ומכאן פנייתה לבירור מול השוטרים מה עלה בגורלו (שם, בעמ' 14 - 17).

24. **החבלה בעינה של המתלוננת** - בעינה הימנית של המתלוננת היתה חבלה באותה העת. החבלה תועדה במשטרה. המתלוננת מסרה כי הפגיעה בעינה הינה כתוצאה מנפילתה בבסיס צבאי בעקבות התקף אפילפסיה והנאשם לא גרמה. מבדיקה שערכה המשטרה מסתבר, כי המידע שמסרה המתלוננת בהקשר זה הינו נכון (ת/8; ת/9; ת/10; פרוטוקול הדין, בעמ' 8).

25. **עמדתה של המתלוננת באשר להגשת התלונה במשטרה** - ניכר לכל אורך הדרך, כי למתלוננת לא היה ענין בהגשת התלונה נגד הנאשם. המתלוננת לא הזעיקה את המשטרה למקום. בחקירתה ביקשה המתלוננת לחזור בה מתלוננתה. לטענתה, אמנם פחדה מהנאשם כאשר רדף אחריה, אולם היא כבר איננה פוחדת עוד (ת/10). גם בהמשך לכך, לאחר הגשת כתב האישום, בקשה מהתביעה לבטל את "התביעה" כנגד הנאשם, משום שלא הוא גרם את החבלה בעינה והיא אינה מעוניינת להעיד נגד מישו "שלא עשה לי כלום" (נ/1). בחקירה חוזרת הסבירה כי חששה שכתב האישום הוגש בשל החבלה בעינה ורצתה להבהיר כי אין לו אחריות לכך (פרוטוקול הדין, בעמ' 23).

26. הגעתי למסקנה, כי גרסתה של המתלוננת, כפי שבאה לידי ביטוי לכל אורך הדרך היא גרסה מהימנה באשר לתיאור האירועים המרכזיים הרלוונטיים לבירור עובדות כתב האישום. לא מצאתי כי יש בפערים שנמצאו בין גרסאותיה של המתלוננת, כדי לפגוע במהימנותה, משום שהם נוגעים ברובם לסוגיות שוליות. גרסתה באשר ליחסים בינה לבין הנאשם מספקים את הרקע לאירוע, ויש בהם כדי להסביר שאין זו הפעם הראשונה שבה נהג הנאשם כלפיה בקנאות ובאובססיות. התיאור שמסרה המתלוננת בדבר רצון הוריה, כי תסיים את יחסיה את הנאשם, גם הוא, נשמע סביר ביותר, וזאת בהתחשב בהתנהגותו הקנאית והרכושנית של הנאשם כלפיה. אך טבעי, כי בנסיבות אלו ירצו הוריה בסיוע היחסים. לענין זה לא מצאתי שיש משמעות כלשהי לשאלה אם אכן הוריה דרשו זאת ממנו, או שמא דרשו זאת ממנה, ולפערים בגרסתה בהקשר זה. גם תיאור האירוע עצמו הינו הגיוני ומתיישב עם הרקע והיחסים ביניהם. המתלוננת נפגשה עם בחור אחר בגן, הופתעה מאוד לראות את הנאשם, ובשל חששה ממנו, החלה לברוח ממנו. הנאשם לא הניח לה לנפשה אלא רדף אחריה על אופנוע ולאחר מכן ברגל. בשלב מסוים לא יכולה היתה המתלוננת להמשיך לרוץ והיא נעצרה. הנאשם תפס את ידה והיא משכה את ידה ממנו. בהמשך לכך, גם לקח ממנה את הטלפון ובדק אותו. אכן, ניכר מגרסאותיה השונות של המתלוננת לענין הטלפון, כי איננה זוכרת במדויק את האירועים הנוגעים למכשיר. המשותף לכל הגרסאות, כי הנאשם לקח ממנה את הטלפון והטלפון הושב אליה, כאשר השוטרים הגיעו לגן. לא מצאתי

כי יש לפערים בגרסה כדי להשליך על הערכת מהימנותה, משום שהזהות של מי שהשיב לה את הטלפון והנסיבות המדויקות שבהן הטלפון הושב, הן שאלות משניות בלבד. יחד עם זאת, יש לממצאים בענין זה השלכה על קיומה של עבירת הגניבה, כפי שיובהר להלן.

27. התיאור שמסרה המתלוננת בדבר המפגש והמרדף משתלב עם התיאור הכללי בדבר היחסים בינה ובין הנאשם, והעובדה כי הנאשם נהג לעקוב אחריה ולהפתיעה במקומות שונים. בנסיבות אלו, אין זה סביר בעיניי כי הנאשם היה במקום באופן מקרי בלבד. גם ההסבר שסיפקה בבית המשפט, שלפיו לא מסרה בהודעה במשטרה, כי הנאשם היה רכוב על אופנוע, משום שידעה שאין לו רשיון ולא רצתה לפגוע בו, הוא הסבר מניח את הדעת. התרשמתי גם מהתנהגותה של המתלוננת לאורך עדותה, לרבות תגובותיה הילדותיות, כי היא בחורה פשוטה ובלתי מניפולטיבית. יתר על כן, לכל אורך הדרך המתלוננת לא רצתה ברעתו של הנאשם, והראייה כי מלכתחילה לא הזעיקה את המשטרה למקום ולאחר מכן בקשה פעמיים לבטל את התלונה נגדו. המתלוננת גם לא בקשה להשחיר את פניו של הנאשם, ועמדה על כך כי החבלה בעינה לא נגרמה על ידי הנאשם. לאור כל האמור, מצאתי כי גרסתה של המתלוננת הינה מהימנה וכי לא היה לה כל ענין להעליל על הנאשם.

חיזוקים לגרסתה של המתלוננת

28. לגרסתה של המתלוננת נמצא חיזוק בגרסתה של גיל, שהיא עדת ראייה, אשר צפתה באירועים מחצר ביתה והזעיקה את המשטרה. למעשה, לא זו בלבד שדבריה של גיל מהווים חיזוק לעדותה של המתלוננת, אלא שחלקם מהווים ראייה עצמאית לאירוע.

29. על גרסתה הראשונית של גיל ניתן ללמוד מתוך מזכרו של השוטר צביקה קונסי, אשר מתאר את הדיווח שהתקבל במשטרה. לפי דיווח זה, עדת ראייה הבחינה בבחורה לבושה חולצה ורודה, שצעקה "תעזוב אותי", המדובר בבחור לבוש שחור, צולע במקצת, אשר היה רכוב על אופנוע (ת/6).

30. לפי גרסתה של גיל, בהודעתה במשטרה מיום 3.9.13, בסמוך לשעה 01:00, בעת שישבה בחצר ביתה, שמעה צעקות של בחורה "אמא". היא הבחינה בבחורה הלבושה בחולצה ורודה רצה ונמלטת תוך שהיא צועקת. לדבריה, הבחינה בבחור רכוב על אופנוע, זורק את האופנוע ורץ לעבר הבחורה בצליעה. בשלב זה מסרה גיל כי הבחור והבחורה נעלמו מטווח הראייה שלה בין הבתים. בהמשך לכך, ראתה אותם שוב כאשר "הבחור גורר את הבחורה לכיוון האופנוע", ואז ראתה את הבחור מרים את האופנוע והבחורה נעלמה (ת/1).

31. בשיחה עם השוטר תומר גלבו, מסרה גיל, כי ראתה את הבחור מושך את הבחורה למרחק של יותר ממטר, "מאזור השיער", אולם היה חשוך ולא הצליחה להבחין מהיכן בדיוק הוא משך אותה (ת/2).

32. גיל היא עדת ראייה אובייקטיבית, שאין לי כל סיבה לפקפק במהימנותה. יתר על כן, המסמכים הקשורים לגרסתה הוגשו בהסכמה, תוך שבא כוח הנאשם ויתר על חקירתה הנגדית. גרסתה של גיל מהווה חיזוק למספר פרטים, אשר מסרה המתלוננת: היא מאשרת שראתה בחורה הלבושה ורוד, צועקת ונמלטת, וזאת כטענת המתלוננת. המתלוננת לבשה ורוד באותו היום; היא מאשרת שהנאשם רכב על אופנוע, וזאת כטענת המתלוננת; היא מאשרת שהנאשם תפס את המתלוננת, כאשר היא מוסיפה ומתארת גרירה של המתלוננת; היא מאשרת כי האופנוע נפל בשלב כלשהו, וזאת בדיוק כפי שתיארה המתלוננת; גיל גם מאשרת כי בחלק מהאירוע הנאשם היה רכוב על אופנוע, ובחלקו רץ בצליעה לכיוון המתלוננת, וגם זאת בדיוק כפי שתיארה המתלוננת.

33. מכאן שגיל, לא זו בלבד שהיא מחזקת את גרסתה של המתלוננת, אלא שהיא אף מוסיפה פרטים נוספים

הקשורים לעוצמה שבה תפס הנאשם את המתלוננת. גיל גם מפריכה את חלקו הארי של גרסת הנאשם, כפי שיובהר להלן.

34. כאן המקום להעיר, כי גם אני סבורה, שהיה ראוי לערוך מסדר זיהוי, על מנת לבחון אם גיל אכן מזהה את הנאשם. עם זאת, במקרה שלפניי, אין במחדל לערוך מסדר זיהוי, כדי להוביל לזיכויו של הנאשם. גיל איננה עדה יחידה וגרסתה אך מחזקת ומבססת את עדותה של המתלוננת, אשר מכירה את הנאשם. בנסיבות אלו, די בכך שהמתלוננת ייחסה לנאשם את המעשים, כאשר גיל מאשרת למעשה את גרסתה של המתלוננת. לא מצאתי כי בנסיבות אלו, היה במחדל כדי להשליך באופן משמעותי על הערכת הראיות בתיק.

גרסתו של הנאשם והערכת מהימנותו

35. עתה לגרסתו של הנאשם והערכת מהימנותו.

36. **הקשר עם המתלוננת והוריה** - הנאשם מסר כי הוא זה שעזב את המתלוננת, ומאז היא זו שמבקשת לחזור אליו. עם זאת טען, כי המתלוננת העלילה עליו על מנת להרחיקו ממנה. לדבריו, יום לפני האירוע, התקשר אל המתלוננת בכדי להחזיר לה כסף ואמר לה שהוא לא מעוניין בקשר עמה. עוד הוסיף, כי נהג לשוחח מפעם לפעם עם הוריה, אולם לא שוחח עימם על הפסקת הקשר (ת/5; פרוטוקול הדין, בעמ' 26 ו-30).

הנאשם הודה, כי למרות פרידתם ידע, כי המתלוננת נחבלה בעינה. לדבריו, הגיע לבית החולים משום שרגלו נשברה וידידה היא שסיפרה לו שהמתלוננת הגיעה לשם עם המפקדת שלה (ת/5). בעדותו בבית המשפט הודה שהוא התקשר למתלוננת והיא זו שסיפרה לו על השבר ברגלה. לדבריו, היה חשוב לו לברר מדוע המתלוננת בבית החולים. אולם לדבריו, כאשר נפגשו במקרה בבית החולים, כלל לא שוחחו ביניהם (פרוטוקול הדין, בעמ' 35).

37. **המפגש הראשוני עם המתלוננת במקום האירוע** - הנאשם מסר בחקירתו במשטרה, כי במקרה עבר דרך המקום וישב על הספסלים בגן. המתלוננת הגיעה אחריו, ישבה על ספסל, במרחק מספר מטרים ממנו, ולא קרה דבר. הנאשם הוסיף, כי המתלוננת היתה עם בחור ערבי שאינו מכיר. הנאשם משער שהמתלוננת הופתעה כאשר ראתה אותו והתביישה שהיא עם אדם אחר. הנאשם הכחיש כי עקב אחרי המתלוננת, טען כי הוא נוהג "להסתובב הרבה". הוא גם הכחיש כי רצה לברר עם מי המתלוננת נמצאת, ואמר שכלל לא אכפת לו (ת/5).

בהודעתו במשטרה לא פירט מה היו מעשיו באותו גן וטען כי אינו מכיר את הבחור שהיה עם המתלוננת.

עם זאת, בעדותו בבית המשפט, הסתייג הנאשם מאמירתו כי אינו מכיר את הבחור שהיה עם המתלוננת, וטען כי הם מכירים "אולי שלום שלום" (פרוטוקול הדין, בעמ' 25). בחקירתו הנגדית כבר הודה שגילה כחודש לפני האירוע כי שמו של אותו אדם הוא מאדי, וכן הוסיף שיצא לו לפגוש אותו במכולת בגדרה (שם, בעמ' 29 - 30).

בחקירתו הנגדית גם סיפר לראשונה, כי ישב וחיכה בסביבות השעה 23:00 למישהי עמה קבע, אולם היא לא הגיעה (שם, בעמ' 30). הנאשם סיפר כי שמה של הבחורה, יסמין, והיא היתה אמורה להגיע עם אחותה. הנאשם לא ידע למסור פרטים נוספים, כדוגמת שם משפחתה של אותה בחורה ופרטיה האישיים (שם, בעמ' 40 - 41). עוד הוסיף, לראשונה בחקירתו הנגדית, כי הגן המה אדם באותה שעת לילה מאוחרת, וכי שהו שם באותה העת למעלה מחמישים איש. לטענתו, אנשים ישבו בקבוצות בקרבת הספסל עליו ישב (שם, בעמ' 30 - 31).

הנאשם לא הסביר בחקירתו הנגדית, כיצד ייתכן שראה את המתלוננת בגן, אולם לא פנה אליה ולא דיבר עמה, למרות

היכרותם והיחסים ביניהם (שם, בעמ' 35).

38. **האירוע** - בחקירתו במשטרה אישר הנאשם כי היה עם האופנוע שלו, אולם טען כי לא עשה דבר למתלוננת, לא נגע בה ולא לקח ממנה את מכשיר הטלפון שלה. הנאשם לא תיאר כל מרדף בחקירתו. לדבריו, כלל לא יכול היה לרוץ באותה העת, משום שרגלו היתה שבורה והלך בצליעה והמרחק הנטען הינו רב (ת/5).

בעדותו בבית המשפט הודה הנאשם שכאשר המתלוננת ראתה אותו "פתאום נכנסה להלם" והחלה לרוץ לכיוון רכבה. אולם, לדבריו הוא לא יכול היה לרוץ או לרכב על האופנוע, ואף לא לקפל את הרגל, בשל השבר ברגלו. השוטר שהובילו לניידת נאלץ לסייע לו, ובמעצר לקחו אותו לבית החולים להחלפת הגבס שהתרטב (פרוטוקול הדיון, בעמ' 25 - 26).

בחקירתו הנגדית טען הנאשם, לראשונה, כי הוא כלל לא רוכב על האופנוע שבבעלותו. לדבריו, למרות שהאופנוע רשום על שמו, המדובר באופנוע השייך לחברו, יוסי, אשר מסיע אותו כאשר יש לו צורך. עוד הוסיף, כי בשל השבר ברגלו, באותו יום ביקש מחבר ש"ישיג לו" אדם שיכול לנהוג על האופנוע כדי שסיעו לגן. הנאשם הסביר שמדובר בבחור אתיופי שפעם עבד עמו, אשר נתן לו מספר טלפון של בחור אתיופי אחר בן 17, אולם הוא אינו יודע את שמותיהם. לאחר שהבחור הביאו לגן, השאירו יחד עם האופנוע שם. אותו בחור אמור היה לאספו מאוחר יותר. הנאשם הוסיף, כי מהחניה, עבר בעמידה שפופה תוך הישענות על ידו ורגלו לכיוון הספסלים. הנאשם אף הדגים את עמידתו בסמוך לקרקע (שם, בעמ' 28, 34 - 35).

39. הנאשם הותיר עליו רושם בלתי מהימן. מצאתי כי גרסתו של הנאשם הינה שקרית, וניכר, כי גרסתו עברה שינויים רבים בהתאם להתפתחויות שבהליך הפלילי ובמשפט, כאשר הוא סותר את עצמו בנושאים רבים, וממציא הסברים פנטסטיים, לאורך עדותו, ובייחוד במהלך חקירתו הנגדית. בין היתר מצאתי, כי גרסתו של הנאשם אינה מהימנה בהיבטים הבאים:

- א. הנאשם לא אמר אמת כאשר תיאר את הפסקת מערכת היחסים. אם אכן היתה המתלוננת מפסיקה את היחסים, מה אינטרס היה לה להעליל עליו, כטענתו, לשם הרחקתו ממנה? הגרסה שלפיה המתלוננת בקשה להרחיק את הנאשם, מתיישבת עם הגרסה כי היא נפרדה ממנו והוא המשיך להטרידה. השתכנעתי, כי הנאשם אכן עקב אחרי המתלוננת, והראיה שהגיע אליה לבית החולים כאשר נפצעה, ואף הגיע לגן במקרה הנדון בתיק כאן במעקב אחריה;
- ב. הנאשם לא אמר אמת באשר לנסיבות שבהן הגיע לגן. בעוד שבמשטרה ציין כי הגיע במקרה לגן, בעדותו מסר גרסה בלתי מתקבלת על הדעת, שלפיה אמור היה להיפגש עם בחורה שאין הוא יודע את שם משפחתה;
- ג. הנאשם לא אמר אמת באשר לתקשורת בינו לבין המתלוננת, כאשר נתקל בה בגן. תיאורו של הנאשם במשטרה כי ישב על ספסל בסמוך למתלוננת, מבלי ששוחח עמה, הינו בלתי סביר לאור הקשר ביניהם. גם תיאורו בעדות, כי כלל לא עניין אותו מדוע המתלוננת בגן, אינו סביר;
- ד. הנאשם לא אמר אמת באשר למצב רגלו ולדרך שבה הגיע לגן, והכל על מנת לבסס את טענתו המופרכת כי לא יכול היה לרכב על אופנוע ולרוץ אחר המתלוננת. במשטרה הודה הנאשם, כי היה עם האופנוע ולא מסר כי היה לו קושי להגיע לגן, בעוד שבעדותו המציא גרסה פנטסטית, שלפיה ביקש מאדם שאין הוא יודע את שמו שביקש מאדם נוסף שאין הוא יודע את שמו לקחתו לגן. בעדותו עמד הנאשם על כך כי השבר ברגלו, לא זו בלבד שמנע ממנו ללכת, אלא שנע באמצעות ידיו כאשר

הוא בעמידה שפופה. לאחר עדותו, הגיש הנאשם תעודה רפואית (נ/3), שלפיה שוחרר מבית חולים קפלן ביום 16.8.13 - דהיינו כשבועיים לפני האירוע. לפי התעודה, רגלו נחבשה בלבד, ללא עדות לשברים גסים, כאשר ניתנו לו 7 ימי מחלה בלבד. מכאן, שמצב רגלו לא היה רע במועד האירוע, כפי שניסה הנאשם לתאר. תעודה זו גם מוכיחה כי שיקר לגבי פגישתו המקרית עם המתלוננת בבית החולים, כאשר היא שהתה שם ביום 28.8.13 (ת/12). יתר על כן, המתלוננת תיארה כי הנאשם רדף אחריה, תחילה כאשר הוא רכוב על אופנוע ולאחר מכן ברגל. גיל תיארה אדם צולע הרודף אחרי בחורה עם חולצה ורודה. כאשר מחברים בין עדותה של המתלוננת לעדותה של גיל, הגעתי למסקנה, כי למרות הפציעה ברגלו, הנאשם יכול היה ללכת ואף לרוץ. מכאן שכל התיאור שמסר הנאשם בדבר ההתניידות שלו באמצעות קפיצה שפופה, על ידי, הינה שקרית ובלתי מתקבלת על הדעת.

40. סיכומי של דבר, כאשר עומדות על כפות המאזניים, עדותה המהימנה של המתלוננת, אשר נמצא לה חיזוק בהודעתה של גיל, ולמולה גרסתו של הנאשם, שהינה מופרכת מיסודה ובלתי מתקבלת על הדעת, ברי כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת.

האם הנאשם איים על המתלוננת?

41. לפי סעיף 192 לחוק העונשין: "המאיים על אדם בכך דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו ... בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

42. שני יסודות לעבירת האיומים: האחד, המאיים על אדם בפגיעה בגופו, בחירותו - לרבות בחופש התנועה שלו, בנכסיו או בשמו הטוב. מעשה של איום יכול שיהא מילולי ויכול שיבוא לידי ביטוי בכל דרך אחרת, לרבות בהתנהגות (ע"פ 461/80 **עשור ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(1) 451 (13.11.80)). איום יכול להיות גם משתמע (ע"פ 411/84 **מדינת ישראל נ' לביב**, פ"ד לט(1) 293 (11.3.85)); והשני, האיום הוא בכוונה להפחיד או להקניט.

43. בע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (6.9.89), קבע בית המשפט העליון, כדלקמן:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאיום לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת ... " (שם, בעמ' 379).

44. עוד נפסק, כי מבחן ההקשר ישמש לבחינת יסודותיה של עבירת האיומים, ובכלל זה יש לשאול שלוש שאלות: מה אמר, או מה עשה במקרה של איום במעשה? מי אמר? ומדוע אמר? (ע"פ 6368/09 **זקן ואח' נ' מדינת ישראל**, (12.7.10)).

45. האם יש לראות בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהוכחה, משום איומים במעשה?

46. לצורך המענה לשאלה אם הנאשם איים על המתלוננת במעשיו יש לקחת בחשבון את הנסיבות בכללותן. קודם לאירוע, ניתקה המתלוננת קשר עם הנאשם, כאשר הנאשם המשיך לעקוב אחריה ולהטרידה. ביום 2.9.13 הגיע

הנאשם לגן, על מנת לעקוב אחר המתלוננת ולבדוק עם מי היא נמצאת. כאשר המתלוננת ראתה אותו, היא נבהלה והחלה לברוח. השאלה אם הנאשם התקרב אליה "עם פרצוף מאיים", כטענתה, או שמא אך נכח במקום, אינה מעלה או מורידה, מתחושת הפחד שליוותה את המתלוננת, לאור נסיונה הקודם עם הנאשם. כאשר המתלוננת החלה בבריחה, הנאשם לא הניח לה לנפשה, אלא רדף אחריה, תחילה כאשר הוא רכוב על אופנוע, ולאחר מכן ברגל. על נסיבות המרדף העידה המתלוננת והוגשה גם הודעתה של גיל.

47. אין ספק, כי התנהגותו של הנאשם, בכללותה, וכפי שבאה לידי ביטוי גם ביום האירוע, נטעה פחד בליבה של המתלוננת. אין לי גם ספק, כי הנאשם בהתנהגותו ביום האירוע איים על חירותה של המתלוננת, כאשר זו נאלצה להפסיק את המפגש עם החבר ולפתוח בבריחה. אם הנאשם לא היה רודף אחריה בנסיבות אלו, לא היה בעצם המפגש משום איום. אולם, הנאשם רדף אחריה במשך מרחק רב, באופנוע וברגל. בנסיבות הענין, נראה גם, כי הנאשם התכוון במעשיו לאיים על המתלוננת, כי תפסיק כל קשר עם החבר (ועם חברים אחרים). על כך ניתן ללמוד הן מהרקע לאירוע, הן מהתנהגותו של הנאשם במהלך המרדף שלא חדל ממנו, עד שהמתלוננת עצמה התעייפה, וגם מהתנהגותו בתום המרדף, כאשר תפס את ידה ושאלה מדוע נפגשה עם חברו ולאחר מכן לקח ממנה את מכשיר הטלפון.

48. ההקשר הכללי מלמד, אפוא, כי מדובר באיומים שבמעשה. הנאשם רדף אחרי המתלוננת, על מנת להפחידה או להטרידה, והכל במטרה להניעה מקיום קשר עם אחרים.

האם הנאשם תקף את המתלוננת?

49. סעיף 378 לחוק העונשין, מגדיר תקיפה, כדלקמן: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת ... בלא הסכמתו ... - הרי זו תקיפה...".

50. המתלוננת תיארה, כי הנאשם משך את ידה, וכי היא נאלצה לשחרר את ידה ממנו בהנפת היד. הגם שהמתלוננת הודתה, שאין זו הפעם הראשונה שבה הנאשם משך באופן זה את ידה, אין בכך כדי להמעיט מהפגיעה בה. כאשר משיכת היד נעשתה לאחר מרדף, גם אין ספק בליבי, כי הנאשם ידע שהמתלוננת איננה מעוניינת בכך.

51. חיזוק לתיאור זה מצאתי בדבריה של גיל, שאף הוסיפה כי הנאשם גרר את הבחורה במשיכה למרחק מסוים. תיאורה של גיל, אינו מותיר מקום לספק, כי מדובר במשיכה של היד, שהיא בניגוד לרצונה של המתלוננת.

52. כל מגע באדם אחר, שלא בהסכמתו, מהווה תקיפה, קל וחומר כאשר מדובר במשיכת יד. בנסיבות שבהן ברי כי המתלוננת לא מעוניינת כלל לפגוש את הנאשם, וזה עתה ברחה ממנו, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם משך את ידה של המתלוננת ללא הסכמתה.

האם הנאשם פגע בפרטיותה של המתלוננת והאם גנב את מכשיר הטלפון הנייד שלה?

53. סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, מגדיר פגיעה בפרטיות, כדלקמן: "פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה: (1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת ...".

54. סעיף 383(א) לחוק העונשין, מגדיר עבירת גניבה, כדלקמן: "אדם גונב דבר אם הוא - (1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל ... כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע...".

55. השתכנעתי, כי הנאשם עקב אחרי המתלוננת והגיע לגן על מנת לחפשה. הנאשם גם רדף אחרי המתלוננת, אשר ברחה ממנו במטרה להתרחק ממנו. כאשר חדלה לרוץ, תקף אותה. לאחר מכן לקח את הטלפון מידיה, וזאת על

מנת לבדוק עם מי היא נמצאת בקשר, וכפי שככל הנראה עשה פעמים רבות קודם לכן. עם זאת, הנאשם החזיר למתלוננת את מכשיר הטלפון. כפי שכבר קבעתי, הנסיבות שבהן החזיר הנאשם את הטלפון למתלוננת לא התבררו, לאור הסתירות שנמצאו בגרסתה של המתלוננת לענין זה. על כל ספק, בהקשר זה, לשמש לזכותו של הנאשם.

56. יתר על כן, הנאשם לא נחקר תחת אזהרה בחשד לביצוע עבירה של גניבה.

57. בנסיבות אלו, לא הוכח כי היה בדעת הנאשם לשלול מהמתלוננת את המכשיר דרך קבע, ומכאן כי לא הוכחו יסודות עבירת הגניבה. הנאשם נהג לקחת את מכשיר הטלפון מהמתלוננת ולהחזירו אליה, כך לטענת המתלוננת עצמה.

58. עם זאת, בהתנהגותו של הנאשם, מהרגע שעקב אחריה לגן, דרך המרדף ובדיקת מכשיר הטלפון של המתלוננת, ללא רצונה, פגע בפרטיותה.

סוף דבר

59. הגעתי למסקנה, כי הנאשם רדף אחרי המתלוננת תחילה כאשר הוא רכב על גבי אופנוע ולאחר מכן ברגל. המרדף נעשה על מנת להטיל אימה על המתלוננת ולהניעה מקיום קשר עם בחורים אחרים. הנאשם איים, אפוא, על המתלוננת במעשיו. מכאן, שאני מרשיעה אותו בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

60. הגעתי למסקנה, כי הנאשם משך את המתלוננת בידה, בניגוד לרצונה. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

61. הנאשם נטל את הטלפון של המתלוננת מידה של המתלוננת על מנת לבדוק את שיחות הטלפון שלה. עם זאת, הנאשם החזיר למתלוננת את מכשיר הטלפון, ולא התכוון לשלול את המכשיר דרך קבע. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות. אני מזכה את הנאשם מעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום כ"ו שבט תשע"ה, 15/02/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 3.3.2015 שעה 11:30.

עמוד 10

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייבב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

<#6#

ניתנה והודעה היום כ"ו שבט תשע"ה, 15/02/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדהלה